Societat | Sara González | Actualitzat el 10/11/2021 a les 20:00

Tot comença en tu

«L'agressor és sovint presentat com una mena d'accident de l'espècie i no com la cúspide d'una suma de conductes que fermenten i que són l'adob de la femada masclista»

"No és per a tant, dona, només era una broma", vas dir. I després et vas posar les mans al cap per la salvatge agressió a una noia de 16 anys. Esglaiat per la barbàrie, assenyales la punta de la piràmide, però al mateix temps has contribuït a ser-ne la base. La tendència a centrifugar la culpa, a assenyalar un monstre extern que mai té res a veure amb tu, la comoditat de no posar-se davant del mirall i d'esquivar la incomoditat que suposa qüestionar-se a un mateix. L'agressor és sovint presentat com una mena d'accident de l'espècie i no com la cúspide d'una suma de conductes que fermenten i que són l'adob de la femada masclista.

És Igualada, és Lleida, és Pamplona i ets també tu cada dia. Perquè tot comença en tu com a parella, com a col·lega, com a veí, com a company de feina. Aquells micromasclismes que tanta gracieta et fan. Perquè clar, si a tot al grupet se li escapa el riure no seràs tu qui talli el rotllo. Tampoc és tan greu, no? Un comentari innocent, pensaràs. I ho penses tu, i l'altre i el de més enllà. I intenteu feu-nos creure que és sense malícia, coses de tios, que els agrada valorar el nostre cos. Però que ei, tranquil·les, que sou feministes i aliats. I potser ens ho creiem. O no. Però clar, sou els nostres suposats amics o companys, com ens hauríeu de trair?

Però de la brometa es passa al menyspreu. Perquè clar, no t'ha fet el cas que tu volies. O perquè no admets que potser en sap més que tu d'aquest tema. A saber per què ha arribat a on ha arribat, deixes caure. A veure si es pensa que només per ser una tia té dret a passar per davant teu. Ben mirat, tampoc està tan bona ni és tan intel·ligent. I sí, et creus amb el dret de valorar-nos i de jutjar-nos perquè, total, en aquell moment no estem allà davant escoltant i tots ho fan o potser sí que hi som però sou majoria i sabeu que no obrirem la boca. Ni nosaltres ni aquells de més enllà que ho estan veient o escoltant.

I si es poden fer bromes "innocents" i menystenir sense remordiments ni sancions, per què no tenir llicència per apropar-se o tocar quan et plau? És una festa, un ambient distès. Estàs sol amb ella o en un context de confiança. Segur que no dirà que no, no contemples aquesta possibilitat perquè tu deus ser el millor que li passarà aquell dia. Si ho rebutja, és perquè és una estreta i una antipàtica, tothom et donarà la raó perquè saben que ets molt extrovertit. I, en tot cas, ningú censurarà el teu intent perquè també ella provoca. És normal lligar i coquetejar en temps d'oci. I demanar permís és de covards.

Si és "normal" apropar-se i tocar només perquè et ve de gust, més encara si fa temps que us coneixeu, que xerreu i que fins i tot teniu amistat o potser ja heu consolidat una relació, ja dones per suposat que sense consentiment explícit tens dret a tenir sexe amb ella. Insistint insistint, segur que cau. Simplement es vol fer la dura. Segur que li agrada, que callarà, que no dirà res. Tampoc t'ha costat tant convèncer-la, ja fa temps que tires fitxes. A la feina, a classe, via xarxes socials. A més, si se li acut explicar que ella no volia i que l'has forçat, ningú la creurà perquè tothom sap que us coneixeu i teniu bon rotllo.

Després, expressaràs sorpresa amb els titulars. Amb Igualada, amb Lleida, amb Pamplona. Quins desgraciats. Si és que les pobres no poden anar soles pel carrer sense tenir por. Aquest 8-M tornaràs a posar-te un llaç lila a Instagram, perquè ja n'hi ha prou de bàrbars que campen al seu aire. Són ells, és clar, i s'ha de sortir al carrer per assenyalar-los, per denunciar-los, per condemnar les agressions. Però res té a veure això amb tu, que ets feminista. Llegeixes que a Catalunya aquest any ja s'han denunciat 804 agressions sexuals, però que només un 10% dels casos arriben a una comissaria i que la gran majoria de violències sexuals estan invisibilitzades

perquè com a societat no s'identifica una xacra que és estructural. I et preguntaràs per què i potser et miraràs al mirall. O potser no.